

ת"פ 5422/02/17 - מדינת ישראל נגד זוהר אבטליון, יהודה וויס, יונתן רז, ניר מלכוב

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 5422-02-17 מדינת ישראל נ' אבטליון ואח'
בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ ניר פיינר, עו"ד נגד 1. זוהר אבטליון 2. יהודה וויס 3. יונתן רז 4. ניר מלכוב
הנאשמים	

הכרעת דין

פתח דבר

1. על פי הסיפא לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ"), אודיע כבר עתה כי החלטתי לזכות את הנאשמים מהעבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

כללי

2. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות איסור הכנסה של חי לשמורה, עבירה לפי סעיפים 4(ג) לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות) התשל"ט - 1979 (להלן: "התקנות") וסעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה התשנ"ח - 1998 (להלן: "החוק") וכן איסור הליכה והמצאות מחוץ לשבילים מסומנים, עבירה לפי תקנה 10 לתקנות וסעיף 57(ב) לחוק.

3. מכתב האישום עולה כי בתאריך 24/12/15, סמוך לשעה 12:29, רכבו הנאשמים על סוסים מחוץ לשבילים המסומנים בשמורת טבע מצוק צינים, בנחל אשבורן, וזאת ללא היתר.

מענה לכתב האישום

4. במענה מיום 30/11/18 השיב נאשם 1 כי הוא לא יודע לומר היכן עבר מסלול הטיול, אך הדגיש כי בכל עת רכבו על עמוד 1

שבילים וצייתו לחוק.

נאשם 2, לאחר ששמע כפירת חבריו, חזר על דבריהם.

נאשם 3 הבהיר כי מדיניות רט"ג קובעת כי דין חיה שמוחזקת במושכות כדין חי שמוחזקת ברצועה, ועל כן לא קיים איסור על הכנסת סוסים שכאלה לשמורת טבע.

לטענתו, הוא לא רכב עם הקבוצה בנחל אשבורן ולא רכב בשביל ישראל.

נאשם 4 תיאר את מסלול הטיול, שרובו מחוץ לשמורה, וטען כי לכל אורך הטיול הם הקפידו על הליכה בשבילים מסומנים.

באשר להכנסת סוסים לתוך שמורת טבע טען כי מדובר בדבר מקובל שנעשה בשגרה ומבלי שנדרשו אי פעם להוציא היתר לשם כך.

ניתוח הראיות

5. בשל היות הנאשמים לא מיוצגים, זימן בית המשפט את כל עדי התביעה למועד הדיון שנקבע לשמיעת ראיות.

בדיון ההוכחות הראשון שהתקיים ביום 24/05/18, העידו כל עדי התביעה למעט עד התביעה העיקרי שלטענת המאשימה היה עד ראיה לביצוע העבירה.

העד לא התייצב בשל מצב רפואי ועל כן נקבע דיון נוסף לשמיעת עדותו ליום 30/05/18.

דיון זה נדחה לאור קושי של העד להתייצב לאותו מועד ונקבע דיון נוסף ליום 08/11/18.

על אף דחיית הדיון הארוכה, ימים ספורים טרם מועד דיון זה התבקשה פעם נוספת דחיית הדיון בשל קושי של העד להתייצב לדיון מטעמי עבודה. על אף שדחיית הבקשה, העד עשה דין לעצמו ולא התייצב לדיון בבית המשפט, ועל כן בסופו של יום עדותו לא הובאה בפני בית המשפט.

6. מהראיות שהובאו לבית המשפט מטעם התביעה לא הובאה כל ראיה לכך שהנאשמים שהו במועד הרלבנטי לכתב האישום בנחל אשבורן כפי שנטען בעובדות כתב האישום.

7. ע"ת 3, מר רן פנחסי (להלן: "הרוכב"), חבר בקבוצת הרוכבים אשר לפי עדותו שהה עם הנאשמים ביום האירוע במסגרת טיול רכיבה על סוסים באזור ספיר, הבהיר כבר בעדותו הראשית כי איננו יודע לתאר מסלול הטיול (עמוד 22 שורות 7-8).

בחקירתו הנגדית לא יכול היה לשלול את גרסתו של הנאשם 3 כי זה לא רכב עימם בנחל כרכשת - אשבורן (עמוד 23 שורות 1-5).

8. ע"ת 5, **מר מורן בקיש** (להלן: "הפקח"), פקח בערבה תיכונה, העיד בחקירתו הראשית כי ביום האירוע טלפן למשרדו אזרח שטען כי ראה קבוצת רוכבים בנחל אשבורן (עמוד 25 שורות 17-23).

אותו אזרח, כאמור, לא העיד בבית המשפט ועל כן תוכן עדותו מהווה עדות שמועה ולא ניתן לקבוע על פיה ממצא עובדתי כלשהו.

יתרה מכך, כאשר הוצג לפקח, המכיר היטב את האזור, תמונה שצולמה על ידי אותו עד, הוא הבהיר כי התמונה שהוצגה בפניו היא תמונה המתעדת קבוצת רוכבים בנחל כרכשת שהוא ערוץ דרומי לנחל אשבורן (עמוד 25 שורות 26-27).

עוד הבהיר העד בחקירתו הנגדית כי לא קיימת תמונה כלשהי המתעדת קבוצת רוכבים בנחל אשבורן (עמוד 27 שורה 27-28) וכי התמונה שלכאורה מתעדת האירוע, צולמה מחוץ לשביל ולשמורת הטבע (עמוד 28 שורות 2-6).

ודוק, עיון בתמונה נ/1 (א) **תמונה מספר 3** מעלה כי לא ניתן לקבוע כל ממצא עובדתי באשר לזהות האנשים בתמונה או מעשיהם במקום.

9. ע"ת 4, **רס"ר אייל דורי** (להלן: "השוטר"), שוטר המפעיל בסיס מתנדבים בערבה שהגיע בעקבות קריאת הפקח הבהיר בעדותו כי הגיע לשוב ספיר ופגש בקבוצת רוכבי סוסים שהעמיסו את הסוסים על הרכבים.

במעמד זה צילם העד את הרכבים ותעודה מזהה השייכת לנאשם 4, נ/1, (עמוד 23 שורה 29 - עמוד 24 שורה 18).

בחקירתו הנגדית הבהיר העד כי לא היה עד לביצוע עבירה כלשהי על ידי מי מהנוכחים בזירה (עמוד 25 שורה 1).

10. יוצא איפוא כי מעדויות עדי התביעה שהוצגו בפני לא עמדה המאשימה בנטל הבאת הראיות להוכיח כי הנאשמים, במועד הרלבנטי לכתב האישום, רכבו על סוסים בתוך השמורה, בנחל אשבורן, כפי שנטען בעובדות כתב האישום.

11. ב"כ המאשימה בסיכומיו ביקש למעשה כי בית המשפט ירשיע את הנאשמים על סמך גרסאות הנאשמים עצמם.

לטענתו, נאשמים 1 ו-2 טענו כי אינם מכירים מסלול הטיול אך הלכו אחרי המוביל, נאשם 4, אשר בחקירתו אישר כי סטה ממסלול הטיול.

12. לא אוכל שלא להביע מורת רוחי באשר לעתירת המאשימה במקרה זה, שהרי הפקח בעדותו אישר גרסת הנאשמים

כי התמונה שצולמה (נ1א) והוצגה לנאשם 4 בחקירה, צולמה בנחל כרכשת ולא בנחל אשבורן.

למעשה, כאשר החוקר ברשות טען בפני הנאשם 4 כי תועדו בנחל אשבורן בתוך שמורת הטבע הוא הטעה אותו בחקירתו.

כך יוצא כי כל הסבריו של הנאשם 4 בחקירתו ברשות כאילו סטו מהמסלול נטענו עת הוטעה על ידי החוקר כאילו התמונה צולמה בנחל אשבורן בתוך שמורת הטבע.

זאת ועוד, קריאה מדוקדקת של החקירה מעלה כי כל הסבריו של הנאשם 4 נעשו מתוך הנחה כי המידע שהוצג בפניו הוא מידע נכון, ועל כן טעה לחשוב כי סטו ממסלול הרכיבה, אלא שלאורך כל החקירה, על אף ניסיונותיו ליתן הסבר למידע המטעה שהוצג בפניו, למעשה הוא שמר על גרסתו בדבר המסלול הראשוני שתוכנן, אשר רובו ככולו לא עובר בשמורת טבע ובוודאי לא עובר בנחל אשבורן באזור שבתוך השמורה.

ראו: ת/3 עמוד 4 שורה 40 עד עמוד 6 שורה 18.

13. הנאשם 1 בעדותו בבית המשפט שב והבהיר כי רכב במסלול אחרי נאשם 4, ואיננו יודע את מסלול הטיול, אולם הבהיר כי במהלך הטיולים הם מקפידים שלא לסטות משבילים מסומנים **(עמוד 35 שורות 5-3)**.

הנאשם 2 בעדותו הבהיר אף הוא כי רכב אחרי נאשם 4 ולא יודע את מסלול הטיול המדויק **(עמוד 38 שורות 22-23)**.

נאשם 3 בעדותו טען כי רכב עם הקבוצה רק חלק מהמסלול, על ציר המעיינות ונחל נקרות, מחוץ לשמורה ועל דרך רכב. לטענתו, גם הפקח אישר כי בדרכים שכאלה אין צורך לקבל היתר לרכיבה על סוסים **(עמוד 39 שורות 17-18)**.

נאשם 4 בעדותו חזר על גרסתו באשר למסלול הטיול כאשר הבהיר כי לא רכבו בנחל אשבורן בחלקו הצפוני שבתוך שמורת הטבע. עוד הבהיר כי מרבית המסלול בוצע בשבילי רכב **(עמוד 45 שורות 16-29)**. כמו כן נתן הסבר מניח את הדעת לטענותיו בחקירה כאילו סטו ממסלול הטיול **(עמוד 46 שורות 8-12)**.

14. כשאלה פני הדברים, גם עדויות הנאשמים אין בהם כדי להוות ראיה מספיקה כדי להוכיח עובדות כתב האישום כאילו רכבו הנאשמים בנחל אשבורן בחלקו המצוי בתוך שמורת הטבע.

15. על אף עדויות הנאשמים כאילו יתכן ומדי פעם סטו מספר מטרים מהשבילים אינני מוצאת מקום להרשיע נאשמים על סמך אמירותיהם אלה כאשר אין המדובר באמירות הנוגעות למקום המיוחס להם בעובדות כתב האישום.

לכאורה, יש לבית המשפט סמכות לעשות כן בהתאם לסעיף 184 לח"פ אלא שהדבר לא התבקש באופן מפורש על ידי המאשימה. מה גם, שחוששני כי לנאשמים לא הייתה אפשרות סבירה להתגונן מפני טענה שכזו לאור התיאור המדויק של מקום ביצוע העבירה לכאורה בעובדות כתב האישום.

16. סוף דבר, אני מורה על זיכוי הנאשמים מעובדות כתב האישום, שכן עובדות אלה לא הוכחו כלל בבית המשפט.

17. כשאלה פני הדברים, אינני מוצאת מקום לדון בטענות הגנה נוספות שהעלו הנאשמים בדבר התנהלות רשות שמורות הטבע והגנים בכל הנוגע לטיולי רכיבה על סוסים המתקיימים בשטחיה.

18. הכרעת הדין תומצא לצדדים על ידי מזכירות בית המשפט בהקדם.

19. זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ח' טבת תשע"ט, 16 דצמבר 2018, במעמד הצדדים